

U POSJETI ŠKOLI ANIMIRANOG FILMA—ŠAF-u

Kako nastaje animirani film?

Filmske nagrade: Na zidovima ŠAF-a blistaju brojna zlatna priznanja i plakete. Poznato je da je ŠAF često gost raznih škola animiranoga filma, rado viđen i nagrađivan. Među nagradama ističe se Oscar za najbolji dječji animirani film osvojen u Chicagu za film "Kleopatra".

Članovi novinarske družine posjetili su ŠAF Čakovec. Dočekao nas je gospodin Edo Lukman, voditelj i animator, koji već trideset godina uspješno radi s djecom, tj. pomaže im i uči ih stvarati animirane filmove koji godina postižu najviša priznanja u svijetu. Tako poznata škola, tako velika po svome značenju smještena je u potkrovju Centra za kulturu što pomalo čudi. Očekivali smo veći prostor. Na samome ulazu nalaze se brojna priznanja, mala prostorija s aparaturom s lijeve strane, a s desne veća prostorija koja služi kao učionica i radionica. Tu je sve što je potrebno za nastajanje animiranog filma i projekciju.

Gospodin Lukman govorio nam je o stvaranju raznih vrsta animiranog

filma: crtani film, lutkarski, kolaž ili kompjutorska snimanja, temelje se na ideji koja mora biti zanimljiva, nova, svježa. Crtani film radi se na više papira kako bi se likovi prikazali u pokretu u raznim položajima. Potrebno je izraditi i knjigu snimanja. To je mukotrpan posao jer treba imati strpljenja da bi se nacrtalo sve što je potrebno za film. Tek tada može početi snimanje. Za kolaž film moraju se od papira izrezati dijelovi lika ili predmeta te pažljivo snimati pokreti koji se moraju posebno namještati. To je dugotrajan i pomalo dosadan posao. U lutkarskom filmu vrši se animacija lutaka. Iznad kamere lutkari pomoću ruku i prstiju pomiču lutke koje su privezane koncima na drške. Samo jedan krivi potez i snimanje se ponavlja. Zato je snimanje lutkarskoga filma teško i zahtijeva puno strpljenja. Na prvi dojam čini se da je kompjutorski film najlakši način rada, ali i u kompjutor moraju se uvući, tj. unijeti mnoge stvari potrebne za film. To može potrajati i više od dva mjeseca.

Bilo je zanimljivo i poučno!

Igor Puhač, 5.a

NAŠI ŠKOLSKI HODNICI

Školski hodnici su kao modna revija. Svakodnevno se tu vidi nešto novo, od dugih, debelih trenirki do kratkih suknja.

Prvi razred, zvani "prkači", odijevaju krpice koje im roditelji odrede iako bi ponekad htjeli nešto svoje, nešto što su oni izabrali. U drugom razredu dječaci i djevojčice počinju brinuti hoće li odijenuti jeans hlače i prošetati hodnikom da ih drugi vide. U

trećem razredu dečki počinju stavljati gel u kosu i nositi odjeću s markom kako bi se pokazali pred prijateljima. Njihove vršnjakinje ugledaju se na one malo starije pa se tako i odijevaju. Četvrti razred polako počinje ulaziti u pubertet i dečki se počinju parfimirati, bojati kosu kako bi se pokazali pred djevojčicama koje već mažu trepavice i nokte jer žele biti velike cure.

Školski hodnici mogli bi pričati beskrajno duge priče o rađanju prvih simpatija, o dječjem žamoru i galami, o bruhanju o učiteljima ...

Naši hodnici su i male galerije u kojima zidove krase maštoviti učenički radovi te izvještaji o aktualnim događajima.

U petom razredu dečki već pronalaze prve simpatije pa se zato moraju i prikladno odijevati. Sve cure u šestom razredu počinju se družiti s dečkima iz sedmih i osmih razreda. Važno im je da drugi vide da one imaju dečke, da su one prave cure, a dečki se počinju skupljati u grupice. Pričaju o tome kakvu glazbu slušaju i razgovaraju o curama. U sedmom razredu svi su već u pubertetu pa se cure počinju izazovno oblačiti za dečke u školi i izvan nje.

Cure iz osmoga razreda su baš posebne. Ne srame se skočiti nekom dečku za vrat i zagrliti ga. Dečki šeću hodnicima namirisani i u frajerskoj odjeći ne bi li privukli pozornost. No većina učenika odmore provodi po wc-ima.

Odijevanje i ponašanje jako se razlikuje od razreda do razreda. Naši hodnici bi o tome mogli pričati beskrajno duge priče.

Leon Sever, 7.b